

KORMOS ISTVÁN

Nagy László feje

70 ÉVES PARASZTASSZONY HANGJA

Édes fiam. Sokat fáradoztam életemben, mostmár csak mindig a kisszéken ülök, de a szemem látni lát. Mért fehér a te fejed, Jézusom? Nem kéne még az. Hiszen a szemed cirmosan nevet, mint a kiscsikóé, hiába ezeréves a homlokod. Ilyen homlokot láttam egyet lánykoromban, jövet a Somlóról, László-napon, amikor a legények messziről integetve hívtak engem, bolond lányt az iszkázi búcsúra. Ólég régen volt ez, nevettek, ahogy a pántlikás botot égre emelték, de a te egyetlen nevetésed gyönygebb. Mindig szélben a fejed, fiam. Vigyázz magadra, mert én elmegyek, örökre a földbe, neked maradás a sorsod. Úgy élj.

9 ÉVES ÁRVAGYEREK HANGJA

Mivelhogy nincsen apám, kellene nekem László úr apának. Ilyet kérni lehet-e? Nem illő kérés, pedig László úr kéretlen is az apám, meg a fiamé is lesz, az ő fiáé is — ezt tudni kell. Érzem az erejét a fejemen, ha nem is az ökleiben van az ereje. Erő az öklökben: az a hadonászóknak való, én más erőre gondolok. Tessék nekem mondani éneket, fénylőt, csinálni fából kicsi lovat meg szekeret, szíjból gyöplút és kicsi ostort, én akkor fölülök a szekérre, hadd szálladjon. Látom onnét mindig fölemelt fejű apámat: László urat. Fogja az én szemem a pillantása.

17 ÉVES LÁNY HANGJA

Nézem a fejed, de a tenyered simálását érzem, nevethetsz rajtam ezért. Nem találsz meg a fontos urak közt, akik szentképnek látnak téged, faragják is buzgón a rámát hozzá, én ugyan másért tisztellek, te cimbalomhangú. Füttyülj nekem valami különös táncot, például farandolt, de ne csak lassút füttyülj. Nem álmodom veled, ébren látlak mindig, s józanul is hiszem, hogy jární tudnál a vízen az én kedvemért. Útné le a derekam anyám, ha olvasná ezt, feleséged is útné, s vele a titkos szeretők, ha vannak; tudom bizonyosan, hogy vannak. Kócolom hajam a tiédhez, nem is haj ez, de sörény. Én se lány vagyok, ember lánya, inkább gyihos kanca, vagy az lennék, ha akarnád. De akkor: törj be!